

УДК 37.014.552

DOI <https://doi.org/10.32838/TNU-2663-6468/2021.4/12>**Сиченко В.В.**

КЗВО «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради

Безена І.М.

КЗВО «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ УПРАВЛІННЯ ТА ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО РОЗВИТКОМ ОСВІТНЬОЇ ГАЛУЗІ ТЕРИТОРІЇ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

Статтю присвячено дослідженню сучасного етапу реформи з децентралізації влади в Україні, яка перейшла на новий рівень: становлення і розбудови інституційної спроможності регіональної влади, розвитку бази і змісту самодостатності громади, поглиблення стратегії розвитку інфраструктури та людського розвитку на території. Процес розпочатої демократизації регіонального рівня в суспільстві та владі, передбачає створення сталої стратегії розвитку громади та розбудови публічних інституцій, активності громадян, які забезпечують конструктивну діяльну взаємодію регіональних органів державної і місцевої влади з розвиненим територіальним громадянським суспільством. Основу місцевої організації влади складають сільські, селищні та міські ради, які відповідно до чинного законодавства України є основою владної вертикалі в державі. Саме на них покладено владні повноваження, які охоплюють всі соціальні галузі території та життєзабезпечення громади, нормотворчі та розпорядчі функції, підзвітні перед громадою, виборні і колегіальні.

Автори дослідження розглядають сучасні тенденції державного управління на регіональному та місцевому рівні, розвиток приватно-державного партнерства стратегічним розвитком освітньої галузі території в умовах децентралізації. Адже ефективна система діяльності органів державного управління та місцевого самоврядування утворюється шляхом системних дій у формуванні самоврядних інституцій громади й прозорості діяльності; розвитку активних і конструктивних комунікацій; професійності і відповідальності в діяльності; активної громадянської експертизи й контролю. Інституціональна спроможність регіональних органів державного управління та органів місцевого самоврядування має визначатися: чітким розумінням громадської потреби і бачення стратегії ефективного набуття в межах повноважень й місцевих можливостей, долучення зовнішніх інвестицій для розвитку; активністю приватно-державного партнерства стратегічним розвитком освітньої та інших галузей території; відповідною внутрішньої організації та сучасних моделей управління, які ефективні, професійні і результативні; використання можливості органів зовнішньої спроможності (консультації, обговорення, долучення радників, науковців, експертів тощо). За результатами нашого дослідження встановлено, що від рівня інституціональної спроможності органів державного управління, місцевого самоврядування, громадського активу та приватних структур залежать ефективність впливів на розв'язання проблем місцевих територій в соціально-освітній сфері та сталого розвитку громади.

Ключові слова: освітня галузь, приватно-державне партнерство, організаційна спроможність, ефективність діяльності.

Постановка проблеми. Євроінтеграційний вектор стратегії розвитку України окреслив нагальність реформи з децентралізації й демократизації публічної влади від центру до регіону та міста/селища/села, перезавантаження повноважень й персональної відповідальності за ефективність управління між центром і місцевою владою, в окресленому вже пройдено перший етап – організаційний. Сьогодні розпочато другий етап, який

має наповнити новим змістом інституційну спроможність місцевої влади в сталому розвитку території, ефективності інфраструктури і задоволенні життєвих потреб громадян.

Однією із значимих соціальних галузей території є освіта, яка виконує специфічну функцію, сприяння розвитку людини та формування життєвих компетентностей, як індивідуальних так і колективних. Саме людина, суб'єкти господарю-

вання та громадські об'єднання постають новими формами організації врядування, яке направлено на вирішення місцевих проблем. Регіональні органи державного управління та місцевого самоврядування роблять впливи, співпрацюють та перебувають під постійним громадським контролем, так як є найближчими до громадян представниками влади на території. Виходячи з цього, на другому етапі децентралізації постають питання про кардинальні інституційні перетворення з розширення бази приватно-державного партнерства й ефективної взаємодії в сталому розвитку території, розбудові ефективної інфраструктури для людського розвитку, досягнення згуртованості в реалізації проєктів територіального розвитку для підвищення якості життя громадян.

Постановка завдання. Автори ставлять за мету дослідити сучасні тенденції у державному управлінні та приватно-державному партнерстві щодо розвитку освітньої галузі території в умовах децентралізації, які здійснюються через нормативну й інституційну діяльність державної влади регіону та місцевого самоврядування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми інституціоналізації взаємовідносин в контексті «центр-регіони» знаходять свої аспекти наукових досліджень за різними напрямками. Необхідно підкреслити, що широко розповсюджені дослідження процедур взаємовідносин державних інституцій із органами врядування територій. Серед дослідників можна відзначити: Шилептицький П., Петрова І., Козлов В., Губанова Т., Болбас О., Крилова І., Іванов Д., Віремейчик А., Рубан О., Бодрова І., Романюк С., Ткачук А., Білик Р., Герасимчук З., Бутко М., Дьоміна І., Хомик О., Варналій З., Жук В., Пухир С., та ін.; зарубіжні дослідники: Девас Н., Рандолф Р., Генсон М. та ін., які розглядають процеси децентралізації в контексті розбудови механізмів врегулювання взаємовідносин органів регіональної влади: держави, регіонів та місцевих; реформування системи державного управління і місцевого самоврядування; євроінтеграційні процеси і розвиток державно-приватного партнерства у різних галузях суспільної діяльності.

Виклад основного матеріалу дослідження. Поступ реформи з децентралізації влади, розбудови нової моделі організації регіональної державної влади та місцевого самоврядування засвідчують правильність й стратегічну важливість окреслених тенденцій в становленні нових місцевих процедур направлених на сталий розвиток громади. Жовтень 2020 року став початком в ста-

новленні нової моделі адміністративного поділу та унормуванні повноважень врядування територій, формування владних інституцій органів місцевого самоврядування (далі – ОМС), розмежування сфер відповідальності за розвиток території і практичної реалізації реформи інфраструктури громади та практичної розбудови моделей місцевого/регіонального середовища у контексті демократизації публічного простору України.

Відзначаємо, що новими сучасними реаліями окреслено структурні і функціональні трансформації з організації регіональної влади та врядування, які потрібно здійснити на нових змістових принципах й практичних підходах державної регіональної політики. Незаперечно, що процеси децентралізації влади, нового змісту повноважень/відповідальності та визначення індикаторів ефективності місцевих ресурсів для розвитку суспільної інфраструктури, нова модель системи організації місцевого управління, сталість ресурсних потенціалів й достатній рівень самоорганізації приватного та громадського секторів громади, створюють реальні нові стратегії в регіональній політиці, стратегічні пріоритети і перспективи для сталого розвитку інфраструктури громади [1; 2].

Врешті, інноваційним інструментом стратегії регіонального і місцевого розвитку став діяльнісний й управлінський процеси, які раніше отримали широке поширення в європейських країнах через розвиток державно-приватного партнерства (далі – ДПП) у розвитку інфраструктури території та забезпечення її сталого функціонування направлено на задоволення потреб громадян. З цієї причини, Закон України «Про державно-приватне партнерство» визначає його, як – співробітництво між державою Україна, територіальними громадами в особі відповідних державних органів. Органи влади згідно із Законом України «Про управління об'єктами державної власності» здійснюють управління об'єктами державної власності, ОМС, Національною академією наук України та юридичними особами, що здійснюється на основі договору [3; 4]. Надалі ми окреслимо ключові питання державно-приватного партнерства: визначення його ознак; визначення основних принципів; окреслення сфер застосування; визначення об'єктів; визначення критеріїв ефективності, шляхів реалізації і фінансування тощо.

На нашу думку, насамперед в окресленому аспекті актуальним є поняття «суспільної значимості послуги», яка спрямовано на забезпечення

суспільних інтересів та потреб, що надаються необмеженому колу користувачів та/або надання яких має забезпечуватися органами державної влади, ОМС або державними, комунальними підприємствами, установами, організаціями, господарськими товариствами. По-перше, відмічаємо, що до ознак ДПП можна віднести: 1) створення та/або будівництво (нове будівництво, реконструкція, реставрація, капітальний ремонт та технічне переоснащення) об'єкта партнерства та/або управління (користування, експлуатація, технічне обслуговування) об'єктом; 2) тривалість відносин (від 5 до 50 років); 3) передача приватному партнеру частини ризиків у процесі здійснення державно-приватного партнерства; 4) внесення приватним партнером інвестицій в об'єкт державно-приватного партнерства [3; 4].

По-друге, до основних принципів здійснення ДПП відносимо: рівність перед законом державних та приватних партнерів; заборона будь-якої дискримінації прав державних чи приватних партнерів; узгодження інтересів державних та приватних партнерів з метою отримання взаємної вигоди; забезпечення вищої ефективності діяльності; незмінність протягом усього строку дії договору, цільового призначення та форми власності об'єктів, що перебувають у партнерському процесі; визнання партнерами прав і обов'язків, передбачених законодавством України та визначених умовами договору; справедливий розподіл між партнерами ризиків, пов'язаних з виконанням договорів; визначення приватного партнера на конкурсних засадах [4].

По-третє, застосування ДПП в наступних сферах господарської діяльності: виробництво, транспортування і постачання тепла та розподіл і постачання природного газу; будівництво та/або експлуатація шляхів (різних типів і форм) та їх інфраструктури; машинобудування; збір, очищення та розподілення води; охорона здоров'я; туризм, відпочинок, рекреація, культура та спорт; забезпечення функціонування зрошувальних/осушувальних систем; поводження з відходами (крім збирання та перевезення); виробництво, розподілення та постачання електричної енергії; надання соціальних послуг, управління соціальною установою/закладом; виробництво та впровадження енергозберігаючих технологій, будівництво та капітальний ремонт житлових будинків; встановлення модульних будинків та будівництво тимчасового житла для внутрішньо переміщених осіб; надання освітніх послуг та послуг у сфері охорони здоров'я; управління пам'ятками архітек-

тури та культурної спадщини; донорство крові та/або компонентів крові [4]. Освітня система територіальної громади постає особливою і ключовою галуззю, яка діяльнісно залежить від ефективності інших інфраструктурних мереж й формує особистість і майбутній контингент території та задовольняє освітні потреби громадян.

По-четверте, відповідно до законодавчих актів України у рамках здійснення ДПП можуть укладатися угоди в формі: концесійний договір; договір управління майном (виключно за умови передбачення у договорі, укладеному в рамках партнерства, інвестиційних зобов'язань приватного партнера); договір про спільну діяльність; інші договори. По-п'яте, об'єктами ДПП стають: існуючі, зокрема відтворювані (шляхом реконструкції, реставрації, капітального ремонту та технічного переоснащення) об'єкти, що перебувають у державній або комунальній власності, або майно господарських товариств; створювані або новозбудовані об'єкти відповідно до договору, укладеного в рамках ДПП [4]. По-шосте, ключовим питанням для ефективної господарської діяльності є фінансові компоненти (кошториси, бюджетування, інвестиції, гранти тощо). Відповідно до чинного законодавства України фінансування ДПП може здійснюватися за рахунок: фінансових ресурсів приватного партнера; фінансових ресурсів, запозичених в установленому порядку; коштів державного та місцевих бюджетів; інших джерел, не заборонених законодавством. Узагальнюючий аналіз ефективності здійснення партнерства проводиться на підставі пропозицій про здійснення ДПП різними шляхами через детальне обґрунтування соціально-економічних та екологічних наслідків здійснення співпраці за результатами аудиту: економічних та фінансових показників бюджетної моделі реалізації; соціальних наслідків реалізації партнерства, включаючи поліпшення якості послуг та рівень забезпечення попиту товарами (роботами або послугами); екологічних наслідків реалізації партнерства із урахуванням ризиків та можливого негативного впливу на стан довкілля території. В результаті загальної експертизи та верифікації приймається рішення про здійснення партнерства чи про недоцільність його здійснення, про проведення конкурсу та затвердження результатів відкритого конкурсу з визначення приватного партнера приймаються щодо наступних об'єктів: державної власності – центральним органом виконавчої влади або Кабінетом Міністрів України; комунальної власності – ОМС згідно з повноваженнями відповідно

до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні».

З цих причин відповідно до законодавства України державна підтримка щодо здійснення ДПП може надаватися наступними шляхами: а) надання державних та/або місцевих гарантій; б) спільного фінансування за рахунок коштів державного/місцевих бюджетів та інших джерел; в) виплати приватному партнеру платежів, передбачених договором за експлуатаційну готовність послуги/об'єкту; г) придбання державним партнером певного обсягу товарів (робіт, послуг), що виробляються (виконуються, надаються) приватним партнером за договором; ґ) постачання приватному партнеру товарів (робіт, послуг); д) будівництва (нового будівництва, реконструкції, реставрації, капітального ремонту, технічного переоснащення) державними/комунальними підприємствами, організаціями та/або господарськими товариствами, які належить територіальній громаді, об'єктів суміжної інфраструктури (залізничних, автомобільних шляхів, ліній зв'язку, засобів тепло-, газо-, водо- та електропостачання, інженерних комунікацій тощо) [5].

У вищевказаному контексті Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» визначає, що: *по-перше*, бюджет розвитку громади – доходи і видатки місцевого бюджету, які направляються для реалізації програм соціально-економічного розвитку, зміцнення матеріально-фінансової бази; *по-друге*, місцеві бюджети є самостійними, вони не включаються до Державного бюджету України, бюджету інших місцевих бюджетів; *по-третє*, ОМС з урахуванням місцевих умов і особливостей можуть перерозподіляти між собою на підставі договорів окремі повноваження та власні бюджетні кошти; *по-четверте*, відносини ОМС з підприємствами та організаціями, що не є комунальними, будуються на договірній і податковій основі та на засадах підконтрольності у межах повноважень ОМС; *по-п'яте*, залучення на договірних засадах підприємств, установ та організацій незалежно від форми власності до участі в комплексному соціально-економічному розвитку сіл/селищ/міст, координація цієї роботи на відповідній території [5].

Чинне законодавство України вибудовує правові засади державно-приватного партнерства у сфері освіти і науки. Партнерство здійснюється на основі договорів про: спільне фінансування закладів освіти (далі – ЗО), а також юридичних і фізичних осіб, які провадять освітню діяльність; утворення/спільне фінансування і розвиток баз

практичної підготовки; утворення/спільне фінансування і експлуатацію інноваційних підприємств (інноваційний центр, технопарк, технополіс, інноваційний бізнес-інкубатор тощо) на базі існуючих ЗО; розроблення і розвиток сучасних технологій освіти, навчання; професійно-практичну підготовку; запровадження спільних програм фінансування підготовки фахівців тощо; здійснення заходів щодо соціального захисту та поліпшення житлових умов працівників системи освіти та здобувачів освіти [6]. Наші дослідження підтвердили актуальність партнерства та спільне фінансування в галузі освіти від територіальної громади й приватного сектору: життєзабезпечення діяльності ЗО (електро-, газо- та водопостачання, стан автошляхів, харчування учасників освітнього процесу, підвезення до ЗО тощо); формування спільної міжтериторіальних сервісних центрів професійного розвитку працівників освіти; спільне утримання ЗО з професійної та позашкільної освіти; заходи з підвищення енергоефективності ЗО тощо.

Національне законодавство чітко синхронізується з Європейською Хартією місцевого самоврядування, яка визначає сучасні демократичні принципи розбудови місцевого врядування через основоположність права і реальну здатність ОМС регламентувати значну частину гарантованих державою прав і можливістю управляти нею, діючи в межах законів, під свою власну відповідальність і в інтересах населення території. ОМС постають однією з основних підвалин демократичного ладу, а особисте право громадян брати участь в управлінні державними справами постає як ключова ознака сучасних демократичних принципів та ефективної системи управління справами громади, яка є найближчою і доступною для громадян [6, с. 216]. Як ми вже раніше відзначали, що ефективна територіальна громада постає у новому статусі – самодостатньої, розвиненої і самоврядної соціально-публічної системи, від якої залежить стан справ на території, яка відкрита, гнучка й доступна до запитів і підзвітна перед громадянами. Особливе значення у вище окреслених питаннях діяльності регіону, покладається на систему ОМС та ефективне долучення всіх громадян із загальним принципом: «громада-громадянин-результативність» [7–9].

Необхідно зазначити, що основною проблемою управлінських аспектів у розвитку стратегічної/конструктивної взаємодії влади, суб'єктів господарювання та громадськості до реалізації державної регіональної політики, протидії

корупції, забезпечення ефективного врядування, доступних пропозицій для розвитку особистості. Беззаперечно, що в управлінських практиках і теоретичних дослідженнях потрібно враховувати існуючий досвід сусідніх демократичних країн, розвивати ефективну національну модель партнерства й ефективної результативності у сфері освіти. Основою управлінських процесів направлених на розвиток території постає питання про нормативно-правове забезпечення, механізми практик регуляторного процесу й організаційних процедур, відкритість й стратегічний прагматизм суб'єктів співпраці, прозорість, підконтрольність і гнучкість діяльності, які повноцінно забезпечують процедури з дотримання прав й свобод людини, толерантності і демократії.

Необхідно зазначити, що ключовим суб'єктом управління та реалізації державної політики у сфері загальної середньої освіти є регіональний та місцеві органи влади. Адже, саме вони є засновниками ЗО, які наближені до людини, забезпечують сучасними ресурсами для повноцінного функціонування, формують зміст для рівного доступу до якісної освіти. Відзначаємо, що 86 територіальних громад Дніпропетровщини вже утворили виконавчі структурні підрозділи, провели організаційні процедури з реєстрації ЗО, проводяться управлінські/фінансові заходи з покращення ресурсного забезпечення освітнього простору дошкільних, шкільних, позашкільних та професійних закладів. Традиційно у Дніпропетровському регіоні здійснюються стратегічні й інноваційні соціальні проекти для ресурсного забезпечення ЗО, перегляду інфраструктурної мережі та вибудовування нових моделей фінансового забезпечення освітнього простору, розвитку автономії ЗО тощо [10–12].

Структурно-функціональний зміст управління проходить через взаємодію суб'єкта і об'єкта, єдність стратегій діяльності й відносин, функціонування певної суспільної системи або підсистеми. Ключовими питаннями управління у сфері освіти визначаються за метою, засобами впливу в контексті «суб'єкт-об'єкт», зовнішніми і внутрішніми зв'язками/відносинами, наявністю ефективних ресурсів і аналітичної ясності ситуації, стійкої комунікації, різних технології діяльності тощо. Безумовно, сучасні практики з партнерства у розвитку громади постають через приклади участі у міжнародних проєктах «Громада, дружня до бізнесу» Програми «U-LEAD з Європою». Загальною стратегією проєкту є створення бізнес-середовища у громаді, налагодженні діалогу

з бізнесом та повноцінній взаємній підтримці, формуванні соціально-відповідальних суб'єктів діяльності. У 2021 році буде реалізація відібраних проєктів підготовлених двома територіями Дніпропетровщини – Зеленодольською міською та Софіївською селищною територіальними громадами [11]. Процес децентралізації відкрив нові шляхи і стратегії ресурсного оновлення системи освіти – мережі, нової якості освіти, управління галуззю та формування пріоритетів розбудови освітньої галузі для сталого розвитку громадян від дитини до дорослої людини. Наприкінці відзначимо, що в ході другого етапу реформи з демократизації та децентралізації окреслились потреби у вибудовуванні балансу повноважень й партнерства між центром і регіонами, ефективній комунікації між державним управлінням, освітнім менеджментом й місцевим самоврядуванням, громадянськими інститутами та суб'єктами господарювання, розвитку прагнення взаємної довіри і спільного майбутнього.

Висновки. Отже, теоретичні та практичні результати нових моделей управління і державно-приватного партнерства у сфері освіти в умовах децентралізації окреслюються в наступному: практика реформи з демократизації і децентралізації організаційно оформилась в новій інституціональній спроможності управління освітньою сферою та розвитку державно-приватного партнерства; окреслилась державно-приватна гнучкість моделей з моніторингу державного і приватного партнерства, інфраструктурних проблем та їх вирішення, спільної соціальної відповідальності; регіональний, субрегіональний та місцевий рівні влади стали реальними регуляторами: стратегічних, організаційних, фінансових, матеріальних, людських та кадрових ресурсів територіальної громади; рівень державно-приватної комунікації почав позитивно впливати на загальні процеси управління освітньою сферою громади; ключовим суб'єктом регіональних/субрегіональних/місцевих процесів стає людина і її діяльність, професійна і громадська, які направлено на зміни в якості життя громади; тощо. Вищевикреслене в практиках державного управління та державно-приватного партнерства сприятимуть позитивним тенденціям змін у освітній сфері регіонів й України, досягти високих стандартів якості освіти та рівня життя, подолати проблеми та вибудувати ефективну регіональну/місцеву соціально-економічну політику сталого розвитку територій, сформувати соціально-відповідальні риси у приватного партнера.

Список літератури:

1. Децентралізація влади: порядок денний на середньострокову перспективу. Аналітична доповідь. Авт.: Жаліло Я.А., Шевченко О.В., Романова В.В. та ін. Національний інститут стратегічних досліджень. Київ, 2019. 115 с.
2. Децентралізація і формування політики регіонального розвитку в Україні : наукова доповідь / автори: Шевченко О.В., Романова В.В., Жаліло Я.А. та ін.; за наук. ред. д-ра екон. наук Я.А. Жаліла. Київ: Національний інститут стратегічних досліджень. Київ, 2020. 153 с.
3. Про державно-приватне партнерство : Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17#Text>.
4. Про управління об'єктами державної власності : Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/185-16#Text>.
5. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80#Text>.
6. Про освіту : Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text>.
7. Європейська хартія місцевого самоврядування м. Страсбург, 15 жовтня 1985 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_036/print.
8. Бородін Є.І., Безена І.М., Марк Е. Генсон про шляхи демократизації та децентралізації публічних інституцій держави. Публічне управління та митне адміністрування : науковий збірник. 2019. № 3 (22). 290 с. URL: <http://customs-admin.umsf.in.ua/archive/2019/3/25.pdf>.
9. Безена І.М. «Коммуникативное действие» Юргена Хабермаса в контекстах развития современной Украины. Norwegian Journal of development of the International Science. № 40/2020. ISSN 3453-9875 Vol. 3. P. 60-64. URL: <http://www.nor-ijournal.com/archiv>.
10. Дьоміна І.О. Державно-приватне партнерство як механізм розвитку сфери освіти в Україні в умовах децентралізації та глобалізації. Вчені записки Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського. Серія: Державне управління. Т. 32 (71). № 2. 2021. С. 52-58.
11. Децентралізація дає можливості – Дніпропетровська область: формула успіху. Сайт Дніпропетровського ЦРМС. URL: <https://decentralization.gov.ua/areas/0562>
12. Енциклопедичний словник з державного управління / за ред. Ю. Ковбасюка, В. Трощинського, Ю. Сурміна. Київ : НАДУ, 2010. 820 с.

Sychenko V.V., Bezena I.M. CURRENT TRENDS OF GOVERNANCE AND PUBLIC PRIVATE PARTNERSHIP IN THE DEVELOPMENT OF THE EDUCATIONAL INDUSTRY IN THE CONDITIONS OF DECENTRALIZATION

The article is devoted to the study of the current stage of decentralization reform in Ukraine, which has moved to a new level: the formation and development of institutional capacity of regional government, development of the base and content of community self-sufficiency, deepening infrastructure and human development strategy. The process of democratization of the regional level in society and government involves the creation of a sustainable strategy for community development and development of public institutions, citizens' activities that ensure constructive interaction of regional state and local authorities with developed territorial civil society. The basis of the local organization of power consists of village, settlement and city councils, which in accordance with the current legislation of Ukraine are the basis of the power vertical in the state. They are entrusted with power, which covers all social areas of the territory and the livelihood of the community, rule-making and administrative functions, accountable to the community, elected and collegial.

The authors of the study consider current trends in public administration at the regional and local levels, the development of public-private partnership with the strategic development of the educational sector in a decentralized area. After all, an effective system of public administration and local self-government is formed through systematic actions in the formation of self-governing institutions of the community and transparency; development of active and constructive communications; professionalism and responsibility in activity; active civil examination and control. The institutional capacity of regional public administration bodies and local self-government bodies should be determined by the following aspects: a clear understanding of public needs and a vision of a strategy for effective acquisition within the powers and local capabilities, involvement of foreign investment for development; activity of private-public partnership with strategic development of educational and other branches of the territory; appropriate internal organization and modern management models that are effective, professional and efficient; the opportunities of external capacity bodies (consultations, discussions, involvement of advisers, scientists, experts, etc.). According to our research, the level of institutional capacity of public administration, local government, public assets and private structures depends on the effectiveness of influences on solving problems of local areas in the social and educational sphere and sustainable development of the community and citizens.

Key words: education, private-public partnership, organizational capacity, efficiency.